"Αγιος Ιωσήφ"

"Όρνιθες" στη σκηνή από τη Β' τάξη του Δημ. Σχολείου

ΔΥΟ συμμαθητές, ο "Πειοθέταιρος" και ο "Ευελπίδης", βρήκαν χθες στη θεατρική σκηνή του Δημοτικού Σχολείου Αγ. Ιωσήφ στο Βόλο, το πουλί Τσαλαπετεινός, που άλλοτε ήταν άνθρωπος, ο βασιλιάς Τηρέας και το ρώτησαν σε ποια πόλη μπορεί κανείς να ζήσει ήσυχα, πλούσια και ειρηνικά...

Η παράσταση Όρνιθες του Αριστοφάνη, ανέβηκε χθες στην θεατρική σκηνή του Δημοτικού Σχολείου Αγ. Ιωσήφ, από τη Β' τάξη του σχολείου, σε επιμέλεια της δασκάλας Έλενας Νταβλαμάνου.

Η παράσταση, παρά τα ηχητικά προβλήματα, πέτυχε τον στόχο της, να προβληματίσει τους μαθητές του Αγ. Ιωσήφ που την παρακολούθησαν, για τη ψυγή δύο ανθρώπων από την τυραννία του γήινου στο βασίλειο του παραμυθιού. Μέσα από καταστάσεις των σύγχρονων μεγαλοπόλεων όπως η Αθήνα, η παράσταση των μικρών μαθητών προσπάθησε και μάλλον πέτυχε να διακωμωδήσει τους συκοφάντες, τους κόλακες του Δήμου, καθώς και τις νέες θεωρίες.

Οι μαθητές χειροκροτήθηκαν για την απόπειρά τους να ανεβάσουν Αριστοφάνη, πριν αναχωρήσουν για τις παοχαλινές τους διακοπές.

ΔΗΜΟ.Σ.

Κωμική περιπέτεια στις κινηματογραφικές αίθουσες

Η ταινία "The Hangover Part II", που παρουσιάζεται στις κινηματογραφικές αίθουσες στις 2 Ιουνίου, είναι η συνέχεια της τεράστιας επιτυχίας του 2009 του σκηνοθέτη Τοντ Φίλιπς, που γράφτηκε στην ιστορία ως η κωμωδία με τις μεγαλύτερες εισπράξεις όλων των εποχών (στην κατηγορία των R rated ταινιών) και απέσπασε τη Χρυσή Σφαίρα Καλύτερης Κωμωδίας ή Μιούζικαλ.

Οι Μπράντλεϊ Κούπερ, Εντ Χελμς, Ζακ Γαλιφιανάκης και Τζάστιν Μπάρθα επιστρέψουν στους γνώριμους από την πρώτη ταινία ρόλους, όπως και οι Τζέφρι Τάμπορ, Κεν Τζέονγκ και Μάικ Τάισον.

Στο "The Hangover Part II", ο Φιλ (Μπράντλεϊ Κούπερ), ο Στου (Εντ Χελμς), ο Άλαν (Ζακ Γαλιφιανάκης) και ο Ντταγκ (Τζάστιν Μπάρθα) ταξιδεύουν στην εξωτική Ταϊλάνδη για τον γάμο του Στου. Μετά το πάρτι εργένηδων του Λας Βέγκας, ο Στου έχει αποφασίσει να μην το ρισκάρει και έτσι έχει κανονίσει ένα απλό και ήσυχο γεύμα. Τα πράγματα όμως, δεν γίνονται πάντα έτσι όπως εμείς τα έχουμε σχεδιάσει. Και μπορεί ό,τι έγινε στο Βέγκας να έμεινε στο Βέγκας, αλλά αυτό που θα γίνει στην Μπανγκόγκ ξεπερνά κάθε φαντασία. Τα γυρίσματα της ταινίας "The Hangover Part II" ολοκληρώθηκαν στο Λος Άντζελες και στην Ταϊλάνδη.

Έργα ζωγραφικής Δημήτρη Κράββαρη

Η πρώτη ατομική έκθεση ζωγραφικής του Δημήτρη Κράββαρη παρουσιάζεται στο Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ιωνίας.

Ο καλλιτέχνης έχει παρακολουθήσει μαθήματα ζωγραφικής στο Ελεύθερο Εργαστήριο Ζωγραφικής της Κοινωφελούς Δημοτικής Επιχείρησης "Ιωνία" του πρώην δήμου Νέας Ιωνίας από το 2000 έως το 2003.

Παρά τις δυσκολίες των επαγγελματικών υποχρεώσεων ως αξιωματικός της αεροπορίας, μέσω του εργαστηρίου διεύρυνε και αξιοποίησε την καλλιτεχνική του έκφραση.

Παρουσιάστηκαν χθες οι διαστάσεις του από το πρόγραμμα iMuse

Γνωριμία με το νέο "εικονικό" Μουσείο Βόλου

Ως πολυεργαλείο που θα βοηθήσει τους επισκέπτες να γνωρίσουν το Μουσείο, χαρακτήρισε το iMuse, ο αναπληρών το Δήμαρχο Βόλου κ. Πάνο Σκοτινιώτη, ο οποίος απουσίαζε στην Αθήνα, Αντιδήμαρχος Κοινωνικής Προστασίας, Πολιτισμού και Παιδείας κ. Απ. Παντσάς, στο χαιρετισμό που απηύθυνε, κατά την ημερίδα, η οποία πραγματοποιήθηκε χθες Παρασκευή 15 Απριλίου στο Αθανασάκειο Μουσείο Βόλου.

Στην ημερίδα, ως γνωστόν, παρουσιάσθηκε το ερευνητικό Πρόγραμμα iMuse, που αποτελεί την υλοποίηση ενός νέου τύπου εικονικού Μουσείου το οποίο αναπτύχθηκε ειδικά για το Μουσείο Βόλου. Το Πρόγραμμα βοηθάει τους επισκέπτες να γνωρίσουν το Μουσείο, πριν ακόμη αρχίσουν να περιηγούνται το εσωτερικό του.

"Όσο περισσότερο χρησιμοποιείται η τεχνολογία της εικονικής πραγματικότητας σε τομείς της ζωής μας, τόσο θα ανακαλύπτονται και νέες τεχνικές, πιο βελτιωμένες από τις προηγούμενες με σκοπό την καλύτερη απεικόνιση και αλληλεπίδραση" , ανέφερε χαρακτηριστικά ο κ. Παντσάς.

Παρευρέθηκαν επίσης, ο Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος και ο κ. Ηλίας Χούστης, Πρόεδρος του Κέντρου Έρευνας, Τεχνολογίας και Ανάπτυξης Θεσσαλίας.

Το Πρόγραμμα iMuse, στο οποίο συμμετέχει η ΙΓ' Εφορεία Προϊστορικών και Κλασσικών Αρχαιοτήτων, δημιουργήθηκε από ερευνητικές ομάδες του Κέντρου Έρευνας, Τεχνολογίας και Ανάπτυξης Θεσσαλίας και του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με την ενεργό συνεργασία της ΙΓ' ΕΠΚΑ, συγχρηματοδοτήθηκε από το Ελληνικό Κράτος, την Ισλανδία, το Λίχνεστάιν και τη Νορβηγία.

Μέσω του iMuse, προσφέρεται στους επισκέπτες η ευκαιρία να δουν, μέσα από εικόνες αφής, τις προτεινόμενες διαδρομές, να δημιουργήσουν δικές τους διαδρομές, να ξεναγηθούν σε τρεις γλώσσες, να δημιουργήσουν εικονικές αίθουσες και να εκθέσουν τα αντικείμενα που θα ήθελαν οι ίδιοι και τέλος να δουν στα κινητά τους τηλέφωνα τις εικόνες και τις πληροφορίες που στέλνει ο ξεναγός από ένα PDA χειρός.

Επίσης, σε κεντρικό σημείο του Μουσείου υπάρχει infokiosk. Με τη χρήση τριών οθονών αφής ο επισκέπτης μπορεί να έχει κυλιόμενες πανοραμικές εικόνες της κάθε αίθουσας χωριστά.

Εκεί προβάλλονται διάφορα βίντεο, παρουσιάσεις και παιχνίδια που σχετίζονται, όχι μόνο με τα αντικείμενα αλλά και με τη γενικότερη θεματολογία των ενοτήτων της Έκθεσης.

Τέλος, σε ειδικό χώρο, υπάρχει ηλεκτρονική βιβλιοθήκη, για εκπαιδευτικά προγράμματα, ενώ οι εκπαιδευτικοί έχουν τη δυνατότητα να ετοιμάζουν μόνοι τους ειδικά προγράμματα, χρησιμοποιώντας εικονογραφικό υλικό από τη μεγάλη βάση δεδομένων του Προγράμματος.

Στον απόηχο της έκδεσης του Μουσείου Μπενάκη "Αιτία δανάτου: Ευδανασία"

Εικαστικά έργα ψυχικά ασθενών από την εποχή του πολέμου

Του
ΝΙΚΟΛΑ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗ*

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ στο Μουσείο Μπενάκη, κτίριο οδού Πειραιώς, η έκθεση έργων ζωγραφικής με τίτλο "Αιτία θανάτου: Ευθανασία" που οργάνωσε για πρώτη φορά στη χώρα μας η Ελληνική Ψυχιατρική Εταιρεία με ιδιαιτέρως σημαντικά έργα της παγκοσμίως γνωστής, εικαστικών τεχνών, Συλλογής Prinzhorn της Ψυχιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης.

Στην έκθεση παρουσιάζονται 96 έργα, μέρος της πλούσιας γερμανικής συλλογής, φιλοτεχνημένα από 18 καλλιτέχνες - ψυχικά ασθενείς, οι οποίοι την περίοδο 1939-1944 υπήρξαν θύματα του ανελέητου προγράμματος ευθανασίας των Ναζί. Επιτυγχάνοντας να φιλοξενηθεί στο Μουσείο Μπενάκη ένα τμήμα της παγκοσμίως γνωστής Συλλογής Prinzhorn, η Ελληνική Εταιρεία επεδίωξε να αναδείξει την αμφίδρομη σχέση ανάμεσα στην Τέχνη και στις εκφραστικές δυνατότητες των ψυχικά πασχόντων. Πρόθεση αυτής της έκθεσης είναι να καταστήσει γνωστή την ανάγκη ανθρώπων ψυχικά δοκιμαζόμενων να στραφούν προς τις εικαστικές τέχνες, για να καταστήσουν προφανέστερα τα συναισθήματα και τα βιώματά τους. Εμπνευστής της συλλογής υπήρξε ο Hans Prinzhorn (1886-1933) ψυχίατρος και ιστορικός τέχνης. Παράλληλα θεωρείται σήμερα πρωτοπόρος στην ανάδειξη της συσιαστικής σημασίας που έχει για την ίδια την τέχνη η υψηλής ποιότητας εκφραστικότητα ατόμων που πάσχουν από ψυχικά νοσήματα. Η συλλογή Πρίντχοορν, η οποία περιλαμβάνει περίπου 5.000 εικαστικά έργα της περιόδου 1850-1930 (σχέδια, έργα ζωγραφικής, γλυπτά, έργα τέχνης σε ύφασμα) αποτελεί ένα ανεκτίμητης αξίας κτήμα της Πανεπιστημιακής Ψυχιατρικής Κλινικής της Χαϊδελβέργης.

Αμέσως μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο πολλά ψυχιατρικά ιδρύματα, κλινικές κ.λπ. ανταποκρίθηκαν πρόθυμα στην έκκληση του ψυχιάτρου και ιστορικού της τέχνης Πρίντχοορν, να αποσταλούν τα έργα αυτά στη Χαϊδελβέργη.

Στο βιβλίο του "Εικαστικά έργα ψυχιατρικών ασθενών" (1922) ο συγγραφέας επισημαίνει τις αισθητικές αρετές των έργων και αμφισβητεί το γεγονός ότι περιέχουν στοιχεία, τα οποία προδίδουν την ψυχοπαθολογία των καλλιτεχνών. Αποσύνδεσε τα έργα των ασθενών από τη διαγνωστική ερμηνευτική σμίκρυνση της σημασίας τους, υπογραμμίζοντας την απαράμιλλη αισθητική δεινότητα και διειοδυτικότητα αυτού. Η μείζον συμβολή του έγκειται στο ότι, προσφέροντας στην παραγκωνισμένη τρελή τέχνη και στους δημιουργούς της μία διαφορετική επανεκτίμηση της συνεισφοράς τους, προήγαγε αποφασιστικά τόσο την αναγνώριση της επικοινωνίας ψυχικά ασθενών με την καλλιτεχνική πρωτοπορία, όσο και την επανένταξη των ιδίων στο ευρύτερο κοινωνικό διάλογο. Τα εκφραστικά μέσα που χρησιμοποιούνται στα έργα τους συχνά αρνούνται να υποταχθούν στους αισθητικά, καθιερωμένους επικοινωνιακούς τόπους, ενώ προδίδουν μία ριζοτομική αναθεώρηση κανόνων, που έχουν αποτελέσει ενθαρρυντικά προκλητικά εναύσματα για την εξέλιξη συγχρόνων πρωτοποριακών τεχνοτροπιών. Αυτό σημαίνει πως η επιρροή που ασκούν προδίδει σημεία επαφής των κατακτήσεών τους με την ίδια την κοινωνική πραγματικότητα, μία διαπίστωση που καταρρίπτει την άποψη για την πνευματική απομόνωσή τους. Η αναγνώριση της Τέχνης ατόμων με απρόσμενες μορφές ψυχικής συμπεριφοράς υπήρξε σταδιακή. Στις αρχές του 20ού αιώνα είχαν πια διαμορφωθεί οι συνθήκες για την εγκατάσταση ενός μονιμότερου διαλόγου μεταξύ της ψυχοπαθολογίας, της ανερχομένης ψυχανάλυσης και της τέχνης των ψυχικά νοσούντων. Ενός διαλόγου που υπόσχονταν την ιδιαίτερη συνδρομή του στην υπέρβαση των προκαταλήψεων για τη φύση της ψυχικής ασθένειας. Δίχως άλλο το ενδιαφέρον των καλλιτεχνών που συγκροτούν ρεύματα του νεωτερισμού επικεντρώνεται στις εκδηλώσεις που ανακαλύπτουν στα έργα ψυχασθενών. Πρόκειται για αναπαραστάσεις ψυχικών καταστάσεων, οι οποίες τους επιτρέπουν να εκμεταλλευθούν δικές τους διαισθητικές προτροπές αυτογνωσίας, ενώ ενισχύονται ταυτόχρονα υφολογικές αναζητήσεις.

Ο Πρίντχοορν γοητευμένος από τις θεματικές αναζητήσεις της πολιτισμικής ανθρωπολογίας, θέλησε να προσεγγίσει τη σχιζοφρενική αίσθηση της ύπαρξης, όπως αυτή αποτυπώνονταν στη σύγχρονη εξπρεσιονιστική τέχνη. Παρέμεινε δε κατά τη διάρκεια της ενασχόλησής του με τα έργα της συλλογής του πεπεισμένος πως η κατανόηση της καλλιτεχνικής δημιουργικότητας και κατ' επέκταση της ανθρώπινης ύπαρξης σχετίζεται με την αμεσότητα των εικαστικών εκδηλώσεων ψυχασθενών.

Μία δεύτερη διάσταση της έκθεσης, η ηθικά και πολιτικά συσιαστικότερη, είναι η πιο ολοκληρωτική προσπάθεια εξολόθρευσης των ψυχασθενών στην ιστορία των νεωτέρων χρόνων. Ως γνωστόν η εθνικοσοσιαλιστική ευγονική απαίτηση της κάθαρσης της κληρονομούμενης ύλης για μία ανόθευτη εξέλιξη της Αρείας φυλής, αποτέλεσε μία από τις αφορμές για τον αφανισμό της αποκαλούμενης "ανάξιας βίου ζωής" , ώστε να διασφαλιστεί η δήθεν φυλετική υπεροχή των Γερμανών.

Οι αίθουσες αερίων, όπως και άλλες μορφές εξόντωσης που λειτούργησαν στα ψυχιατρεία, στα άσυλα εγκλεισμού των ψυχοπαθών, υπήρξαν τόποι αδυσώπητων μαζικών φόνων κατ' αναλογία με τις αίθουσες αερίων που εγκαταστάθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των Εβραίων κατά το Τρίτο Ράιχ. Μαζί με τους ιδίους όφειλε να εξαφανισθεί και η πρόκληση της Τέχνης τους, η οποία θεωρήθηκε αντιπροσωπευτική της διωκόμενης εκφυλιστικής τέχνης. Δηλαδή αντιπροσωπευτική μιας τέχνης μη εγκλωβισμένης στην πειθαρχία του ολοκληρωτισμού, που αναζητά την πραγματική υπόσταση του ατόμου. Όσον αφορά την "άγρια ευθανασία" ο αριθμός είναι ασφαλώς υψηλός.

Τα βιογραφικά σημειώματα που παρουσιάζονται στην έκθεση των δεκαοκτώ ανθρώπων αντιπροσωπεύουν άλλα, άγνωστα έως τώρα, παρόμοια ανθρώπινα πεπρωμένα. Αντιπαρατίθενται στην έκθεση καλλιτεχνικά έργα και βιογραφίες, με βασικό κριτήριο την ιστορία. Ορισμένα έργα είναι πράγματι υψηλής αισθητικής, οι δε βιογραφίες των δημιουργών έχουν πάδη διερευνηθεί, άλλοι άφησαν ελάχιστα ίχνη. Οι μοναδικές πηγές που υπάρχουν για τη ζωή τους είναι τα ιστορικά ασθενείας που κατέγραφαν οι γιατροί. Οι ιστορίες αυτών των ανθρώπων, οι οποίοι συχνά οδηγήθηκαν στην παράνοια λόγω βαθύτατων ψυχικών τραυματισμών φωτίζουν την κοινωνία κατά την περίοδο μεταξύ της Αυτοκρατορίας, του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και της Δημοκρατίας. Τα έργα που εκτίθενται αποτελούν τόπο συνάντησης, τόσο της σύγχρονης ιστορίας, της τέχνης, της ψυχιατρικής, όσο και της απεικόνισης των καταστροφικών δυνάμεων που στρέφονται κατά των αδύναμων μελών της.

**** Ο Νικόλας Δεληγεώργης είναι Διδάκτωρ Πολιτικός Μηχανικός, τ. Καθηγητής Πανεπιστημίου Padova Ιταλίας***